

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 8. november 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-836/18	<p>Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real</p> <p>1) Henset til at den spanske civillovbogs artikel 68 bestemmer, at ægtefæller har pligt til at bo sammen, kan kravet om, at en spansk statsborger, der ikke har udøvet sin ret til fri bevægelighed, skal opfylde betingelserne i artikel 7[stk. 1.] i kongeligt dekret nr. 240/2007 som en nødvendig betingelse for at få anerkendt opholdsretten for vedkommendes ægtefælle, som ikke er unionsborger, i overensstemmelse med artikel 7[, stk. 2.] i kongeligt dekret nr. 240/2007 – såfremt disse betingelser ikke er opfyldt – da udgøre en tilsidesættelse af artikel 20 [TEUF], hvis den spanske statsborger som følge af nægtelsen af denne ret er nødsaget til at forlade Unionens område som helhed?.</p> <p>2) Under alle omstændigheder, uanset det foregående og besvarelsen af det første spørgsmål og henset til Den Europæiske Unions Domstols praksis, bl.a. dom af 8. maj 2018, C-82/16, K.A. m.fl. mod Belgische Staat, er den spanske stats praksis – hvorefter bestemmelsen i artikel 7 i kongeligt dekret nr. 240/2007 automatisk anvendes, og der nægtes opholdsret til et familiemedlem til en unionsborger, der aldrig har udøvet sin ret til fri bevægelighed, alene af den grund, at unionsborgeren ikke opfylder betingelserne i denne bestemmelse, uden at det i den konkrete sag er blevet undersøgt, om der mellem den pågældende unionsborger og tredjelandstatsborgeren består et afhængighedsforhold af en sådan art, at dette, uanset grunden hertil og i betragtning af de foreliggende omstændigheder, medfører, at unionsborgeren, såfremt tredjelandstatsborgeren nægtes opholdsret, ikke kan blive</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet</p>	GA	21.11.19

	adskilt fra det familiemedlem, som unionsborgeren er afhængig af, og må forlade Unionens område – da i strid med artikel 20 [TEUF]?			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Proces skridt	Dato
C-183/18	<p>Bank BGŻ BNP Paribas</p> <p>1. Skal artikel 1, litra a), artikel 9, stk. 3, og artikel 20, stk. 1 og stk. 2, litra b), i Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA af 24. februar 2005 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte fortolkes således, at en afgørelse vedrørende en bødestraf, der er blevet pålagt en juridisk person, og som er blevet fremsendt med henblik på fuldbyrdelse, ligeledes skal fuldbyrdes i fuldbyrdelsesstaten, såfremt de nationale bestemmelser om gennemførelse af rammebeslutningen ikke giver mulighed for fuldbyrdelse af en bødestraf, der er blevet pålagt en juridisk person? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal udtrykket »juridisk person« i artikel 1, litra a), og artikel 9, stk. 3, i rammeafgørelse 2005/214/RIA fortolkes i overensstemmelse med a) udstedelsesstatens lovgivning [artikel 1, litra c)], b) fuldbyrdelsesstatens lovgivning [artikel 1, litra d)], eller c) som et selvstændigt EU-retligt begreb, således at det tillige omfatter en filial af en juridisk person, uanset at en sådan ikke har status som retssubjekt i fuldbyrdelsesstaten?</p>	Finanstilsynet	GA	12.11.19
C-261/18	<p>Europa-Kommissionen mod Irland</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 260 TEUF, idet Irland ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af punkt 1, andet led, i konklusionen i Domstolens dom C-215/06 (1), Kommissionen mod Irland.</p> <p>— Irland tilpligtes at betale Europa-Kommissionen et fast beløb på 1 343,20 EUR ganget med antallet af dage mellem domsafsigelsen i sag C-215/06 og enten datoen for Irlands opfyldelse af sidstnævnte dom eller den dato, hvor der afsiges dom i nærværende sag, afhængigt af hvad der først indtræder, med et minimum for det faste beløb på 1 685 000 EUR.</p> <p>— Irland tilpligtes at betale Kommissionen en tvangsbøde på 12 264 EUR pr. dag fra datoen for afsigelsen af dom i nærværende sag til datoen for Irlands opfyldelse af dom C-215/06.</p> <p>— Irland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Udenrigsministeriet	Dom	12.11.19
C-363/18	<p>Organisation juive européenne et Vignoble Psagot</p> <p>Sagen vedrører: Påbyder EU-retten, og navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1169/2011 af 25. oktober 2011 om fødevarerinformation til forbrugerne, såfremt angivelsen af oprindelsen af et produkt, som falder ind under denne forordnings anvendelsesområde, er obligatorisk, at det angives, at et produkt kommer fra et område, der har været besat af Israel siden 1967, og at det præciseres, at produktet kommer fra en israelsk bosættelse, hvis dette er tilfældet? Såfremt dette ikke er tilfældet, giver forordningens</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Forbrugerombudsmanden Toldstyrelsen	Dom	12.11.19

	bestemmelser, bl.a. bestemmelserne i forordningens kapitel VI, da en medlemsstat mulighed for at kræve sådanne angivelser?			
C-535/18	<p>Land Nordrhein-Westfalen</p> <p>1. Skal artikel 11, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (herefter »VVM-direktivet«) fortolkes således, at en bestemmelse i national ret er forenelig med denne bestemmelse, hvorefter en sagsøger, der ikke er anerkendt som miljøorganisation, kun kan forlange annullation af en afgørelse på grund af en processuel fejl, hvis den processuelle fejl har frataget ham muligheden for deltagelse i den ved lov fastsatte beslutningsproces?</p> <p>2. a) Skal artikel 4, stk. 1, litra a), nr. i)-iii), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, senest ændret ved artikel 1 i Kommissionens direktiv 2014/101/EU af 30. oktober 2014 (EUT 2014, L 311, s. 32) (herefter »vandrammedirektivet«) fortolkes således, at den ikke kun indeholder en materielretlig standard, men også bestemmelser om myndighedernes godkendelsesprocedure?</p> <p>b) Såfremt det andet spørgsmål, litra a), besvares bekræftende: Skal inddragelsen af offentligheden i henhold til VVM-direktivets artikel 6 altid ske på grundlag af dokumenterne vedrørende den vandretlige prøvelse i førnævnte forstand, eller er det tilladt at foretage en differentiering efter tidspunktet for dokumentets udarbejdelse og efter dettes kompleksitet?</p> <p>3. Skal begrebet forringelse af tilstanden af en grundvandsforekomst i vandrammedirektivets artikel 4, stk. 1, litra b), nr. 1), fortolkes således, at der foreligger en forringelse af den kemiske tilstand, så snart mindst en miljøkvalitetsnorm for et parameter overskrides som følge af projektet, og at enhver yderligere (målbar) forhøjelse af koncentrationen uafhængigt heraf, når den relevante grænseværdi for et skadeligt stof allerede er overskredet, udgør en forringelse?</p> <p>4. a) Skal vandrammedirektivets artikel 4 – under hensyntagen til dets bindende virkning (artikel 288 TEUF) og sikringen af en effektiv retsbeskyttelse (artikel 19 TEU) – fortolkes således, at alle medlemmer af den af et projekt berørte offentlighed, som gør gældende, at deres rettigheder krænkes af godkendelsen af projektet, også har ret til at gøre overtrædelser af det vandretlige forbud mod forringelse og forpligtelsen til forbedring gældende ved domstolene?</p> <p>b) Såfremt det fjerde spørgsmål, litra a), besvares benægtende: Skal vandrammedirektivets artikel 4 – under hensyntagen til dens målsætning – fortolkes således, at i hvert fald sagsøgere, som har en privat brønd til privat vandforsyning i geografisk nærhed af den planlagte vejføring, kan gøre overtrædelser af det vandretlige forbud mod forringelse og forpligtelsen til forbedring gældende ved domstolene?</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet Justitsministeriet	GA	12.11.19
C-641/17	<p>College Pension Plan of British Columbia</p> <p>1) Er de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63, stk. 1, TEUF, sammenholdt med artikel 65 TEUF, til hinder for ordninger i en medlemsstat, hvorefter en ikke-hjemmehørende erhvervstilknyttet alderspensionskasse, som i sin væsentlige struktur er sammenlignelig med en tysk pensionskasse, ikke</p>	Justitsministeriet Skatteministeriet	Dom	13.11.19

	<p>opnår nogen skattelempelse på kapitalindkomst for modtaget udbytte, mens tilsvarende udbetalinger af udbytte til indenlandske pensionskasser ikke medfører nogen eller kun en forholdsmæssig lille forhøjelse af selskabsskatten, da de har mulighed for ved skatteansættelsen at reducere deres skattepligtige overskud ved at fratække hensættelser til pensionsudbetalingsforpligtelser og modregne den betalte skat på kapitalindkomst ved et fradrag og – for så vidt det beløb, der skal betales i selskabsskat, er lavere end fradragsbeløbet – ved refusion? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er restriktionen af de frie kapitalbevægelser i henhold til KStG's § 32, stk. 1, nr. 2), lovlige ifølge artikel 63 TEUF, sammenholdt med artikel 64, stk. 1, TEUF, over for tredjelande, fordi den hænger sammen med levering af finansielle tjenesteydelser?</p>			
C-585/17	<p>Dilly's Wellnesshotel</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er en ændring af en godkendt støtteordning, hvorved en medlemsstat afstår fra fortsat at benytte støttegodkendelsen for en bestemt (adskillelig) gruppe af støttemodtagere og dermed blot reducerer støttevolumen for en eksisterende støtte, i en sag som den foreliggende en ændring af en støtteordning, som i henhold til artikel 108, stk. 3, TEUF (principielt) kræver anmeldelse? 2. Kan forbuddet mod gennemførelse i artikel 108, stk. 3, TEUF i tilfælde af en formel fejl i forbindelse med anvendelsen af Kommissionens forordning (EF) nr. 800/2008 af 6. august 2008 (Generel gruppefritagelsesforordning) føre til, at en begrænsning af en godkendt støtteordning ikke kan anvendes, således at medlemsstaten i sidste ende på grund af forbuddet mod gennemførelse bliver forpligtet til at betale en støtte til bestemte støttemodtagere »påbud om gennemførelse«)? 3a. Opfylder en ordning om godtgørelse af energifgifter som den i den foreliggende sag omhandlede, hvor godtgørelsesbeløbet for energifgifterne entydigt er fastsat i loven ved en beregningsformel, betingelserne i Kommissionens forordning (EU) nr. 651/2014 af 17. juni 2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108? 3b. Bevirker artikel 58, stk. 1, i forordning (EU) nr. 651/2014, at denne ordning om godtgørelse af energifgifter er fritaget for perioden fra januar 2011?</p>	<p>Skatteministeriet Miljø- og Fødevarer- ministeriet Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet Energistyrelsen</p>	Dom	14.11.19
C-255/18	<p>State Street Bank International</p> <p>Sagen vedrører fortolkning af navnlig artikel 103 og 104 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190)</p> <p>EU-Domstolen er forelagt følgende spørgsmål: »a) Omfatter »ændringer i status«, der som omhandlet i artikel 12 i forordning (EU) 2015/63 ikke har nogen konsekvenser for bidragspligten, en lodret fusion af et institut, der tidligere var underlagt tilsyn fra en national afviklingsmyndighed, med et</p>	Finanstilsynet	Dom	14.11.19

	<p>moderselskab, som er hjemmehørende i en anden medlemsstat, hvis fusionen er foregået inden for bidragsperioden, og gælder denne regel også, hvis fusionen og instituttets efterfølgende opløsning fandt sted i 2015, hvor hverken den nationale afviklingsmyndighed eller den nationale fond endnu var blevet oprettet formelt af medlemsstaten, og bidragene endnu ikke var blevet beregnet? b) Skal artikel 12 i forordning (EU) 2015/63, sammenholdt med samme forordnings artikel 14 samt artikel 103 og 104 i direktiv 2014/59/EU, fortolkes således, at et institut også i tilfælde af en lodret fusion med et moderselskab fra en anden medlemsstat er forpligtet til at betale fuldt bidrag for hele det pågældende år og ikke i forhold til det antal måneder, hvor instituttet har været underlagt tilsyn fra den første medlemsstats afviklingsmyndighed, hvilket svarer til det, der er foreskrevet for »nyligt tilsynsbelagte« institutter som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i forordning (EU) 2015/63? c) Finder de bestemmelser, som gælder for det almindelige bidrag, og navnlig artikel 12, stk. 2, i forordning (EU) 2015/63, henset til direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) 2015/63 og de principper, der ligger til grund for systemet for afviklingsværktøjer i forbindelse med bankkriser, også anvendelse på det ekstraordinære bidrag med hensyn til tidspunktet for udpegningen af, hvem der er forpligtet til at betale bidraget, samt bidragets størrelse, idet der tages højde for det ekstraordinære bidrags art og de omstændigheder, under hvilke det må opkræves?»</p>			
C-445/18	<p>Vaselife International et Chrysal International</p> <p>1. Er den kompetente myndighed, College voor de toelating van gewasbeschermingsmiddelen en biociden (Ctgb), efter at have truffet en afgørelse om fornyet registrering af referencemidlet beføjet til at ændre gyldighedsperioden for en tilladelse til parallelhandel som omhandlet i artikel 52 i forordning (EF) nr. 1107/2009, hvilken tilladelse er meddelt før afgørelsen om fornyet registrering, således at den bliver i overensstemmelse med den senere dato for den gyldighedsperiode, der følger af afgørelsen om fornyet registrering af referencemidlet?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er ændringen af gyldighedsperioden for en tilladelse til parallelhandel da en automatisk følge af en afgørelse om fornyet registrering af referencemidlet, som følger af selve forordning (EF) nr. 1107/2009? Er indførelsen af den nye dato for paralleltilladelsens gyldighedsperiode i den kompetente myndigheds register en administrativ gennemførelseshandling, eller skal dette ske i medfør af en afgørelse truffet ex officio eller efter anmodning?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares således, at der skal træffes en afgørelse, finder artikel 52 i forordning (EF) nr. 1107/2009, særligt denne artikels stk. 3, herved anvendelse?</p> <p>4. Såfremt det tredje spørgsmål besvares benægtende, hvilke(n) bestemmelse(r) finder da i dette tilfælde anvendelse?</p> <p>5. Kan et plantebeskyttelsesmiddel ikke anses for identisk som omhandlet i artikel 52 i forordning (EF) nr. 1107/2009, allerede fordi referencemidlet ikke (længere) hidrører fra samme virksomhed? Ved besvarelsen af dette spørgsmål anmodes Domstolen også om at komme ind på det spørgsmål, om der ved en tilknyttet virksomhed eller en virksomhed, der arbejder på licens, også kan forstås en virksomhed, der med</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	14.11.19

	<p>rettighedsindehaverens samtykke fremstiller midlet efter samme recept. Har det herved betydning, om den proces, efter hvilken referencemidlet og det middel, der skal parallelimporteres, fremstilles, gennemføres af den samme virksomhed hvad angår aktivstoffet?</p> <p>6. Har en ændring af produktionsstedet for referencemidlet i sig selv betydning for besvarelsen af spørgsmålet om, hvorvidt midlet er identisk?</p> <p>7. Såfremt det femte og/eller det sjette spørgsmål besvares bekræftende, kan den heraf følgende konklusion (»ikke identisk«) da ændres derved, at den kompetente myndighed allerede har fastslået, at midlet ud fra sin sammensætning ikke eller i kun ringe omfang er blevet ændret?</p> <p>8. På hvem og i hvilket omfang hviler bevisbyrden for, at artikel 52, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1107/2009 er opfyldt, hvis de respektive indehavere af godkendelsen til det parallelle middel og referencemidlet ikke er enige herom?</p>			
C-454/18	<p>Baltic Cable</p> <p>1. Skal elforordningens artikel 16, stk. 6, anvendes i alle tilfælde, hvor en person opnår indtægter fra tildeling af samkøringslinjer, uanset den pågældendes forhold i øvrigt, eller skal denne bestemmelse udelukkende anvendes, når den, der oppebærer indtægterne, er transmissionssystemoperatør i henhold til definitionen i elmarkedsdirektivets artikel 2, nr. 4)?</p> <p>2. Såfremt svaret på spørgsmål 1 er, at elforordningens artikel 16, stk. 6, udelukkende skal anvendes på transmissionssystemoperatører; er en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje, da transmissionssystemoperatør?</p> <p>3. Såfremt svaret på spørgsmål 1 eller 2 medfører, at elforordningens artikel 16, stk. 6, skal anvendes på en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje; kan omkostninger til drift og vedligeholdelse af en samkøringslinje da i noget tilfælde anses for at udgøre netinvesteringer med henblik på bevarelse eller forøgelse af samkøringslinjens kapacitet som omhandlet i elforordningens artikel 16, stk. 6, første afsnit, litra b)?</p> <p>4. Såfremt svaret på spørgsmål 1 eller 2 medfører, at elforordningens artikel 16, stk. 6, skal anvendes på en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje; kan den regulerende myndighed da i medfør af elforordningens artikel 16, stk. 6, andet afsnit, godkende, at en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje, som har metoder til at fastsætte tariffer, men som ikke har direkte betalende kunder med netafgifter (tariffer), der kan sænkes, anvender indtægter fra tildeling af samkøringslinjen [org. s. 22] til afkast eller, såfremt svaret på spørgsmål 3 er benægtende, drift og vedligeholdelse?</p> <p>5. Såfremt svaret på spørgsmål 1 eller 2 medfører, at elforordningens artikel 16, stk. 6, skal anvendes på en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje, og svarene på spørgsmål 3 og 4 enten medfører, at virksomheden ikke må anvende indtægter fra tildeling af samkøringslinjen til drift og vedligeholdelse eller afkast, eller at virksomheden må anvende sådanne indtægter til drift og vedligeholdelse, men ikke til afkast; er anvendelse af elforordningens artikel 16, stk. 6, på en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje, da i</p>	Energistyrelsen	GA	14.11.19

	strid med det EU-retlige proportionalitetsprincip eller med noget andet gældende princip?			
--	---	--	--	--

C-484/18	<p>SPEDIDAM</p> <p>»Skal artikel 2, litra b), artikel 3, stk. 2, litra a), og artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet fortolkes således, at de ikke er til hinder for, at der ved en national lovgivning som den, der er fastsat i artikel 49 II i loi n° 86-1067 du 30 septembre 1986 relative à la liberté de communication (lov nr. 86-1067 af 30.9.1986 om kommunikationsfrihed), som ændret ved artikel 44 i lov nr. 2006-961 af 1. august 2006, til fordel for Institut national de l'audiovisuel (det nationale institut på det audiovisuelle område), der har ret til at udnytte de nationale programselskabers rettigheder i forhold til de audiovisuelle arkiver, indføres en undtagelsesordning, hvorefter betingelserne for at udnytte de udøvende kunstners fremførelser og de vederlag, som denne udnyttelse giver anledning til, fastsættes i aftaler, der indgås mellem på den ene side de udøvende kunstnere selv eller de lønmodtagerorganisationer, der repræsenterer de udøvende kunstnere, og på den anden side dette institut, idet disse aftaler bl.a. skal indeholde bestemmelser om vederlagssatserne og vilkårene for udbetaling af disse vederlag?«</p>	Kulturministeriet	Dom	14.11.19
C-679/18	<p>OPR-Finance</p> <p>1) Er bestemmelserne i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, sammenholdt med dette direktivs artikel 23, til hinder for national lovgivning, som bestemmer, at hvis kreditgiver ikke overholder sin forpligtelse til at foretage en vurdering af forbrugerens kreditværdighed, inden kreditaftalen indgås, er sanktionen, at kreditaftalen er ugyldig, samt at forbrugeren har pligt til at tilbagebetale hovedstolen til kreditgiveren på et tidspunkt, der er passende i forhold til forbrugerens økonomiske evne, idet sanktionen (kreditaftalens ugyldighed) dog kun finder anvendelse, hvis forbrugeren påberåber sig den (dvs. gør gældende, at aftalen er ugyldig) inden for en forældelsesfrist på tre år?</p> <p>2) Pålægger bestemmelserne i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, sammenholdt med dette direktivs artikel 23, en national ret af egen drift at anvende sanktionen i national lovgivning for kreditgiverens manglende overholdelse af forpligtelsen til at vurdere forbrugerens kreditværdighed (dvs. selv hvis forbrugeren ikke påberåber sig sanktionen)?</p>	Finanstilsynet	GA	14.11.19
C-752/18	<p>Deutsche Umwelthilfe</p> <p>1. princippet i artikel 4, stk. 3, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union (TEU), hvorefter medlemsstaterne skal træffe alle foranstaltninger for at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, der følger af traktaterne eller af retsakter vedtaget af EU-institutionerne,</p> <p>2. princippet om medlemsstaternes effektive gennemførelse af</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet Erhvervsstyrelsen	GA	14.11.19

	<p>EU-retten, der bl.a. er fastsat i artikel 197, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF),</p> <p>3. adgangen til effektive retsmidler i henhold til artikel 47, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder,</p> <p>4. de kontraherende staters forpligtelse til at stille effektive retsmidler til rådighed på miljøområdet, som følger af artikel 9, stk. 4, første punktum, i konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet (Århuskonventionen), og</p> <p>5. medlemsstaternes forpligtelse i henhold til artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU til at sikre en effektiv retsbeskyttelse på de områder, der er omfattet af EU-retten, fortolkes således, at en tysk domstol har ret – og eventuelt endog pligt – til at tage embedsmænd i en tysk delstat i forvaring for derigennem at håndhæve denne delstats forpligtelse til at ajourføre en luftkvalitetsplan som omhandlet i artikel 23 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/50/EF af 21. maj 2008 om luftkvaliteten og renere luft i Europa (EUT 2008, L 152, s. 1) med et vist minimumsindhold, såfremt den pågældende delstat ved endelig dom er blevet pålagt at foretage en ajourføring med dette minimumsindhold, og</p> <ul style="list-style-type: none"> – flere varsler om og pålæggelser af tvangsbøder over for delstaten ikke har ført til noget resultat, – varsler om og idømmelser af tvangsbøder, selv med højere beløb end de hidtidige varslede og pålagte, ikke har nævneværdig virkning som tvangsmiddel, eftersom betalingen af bøder ikke er forbundet med økonomiske tab for den retskraftigt dømte delstat, men der herved blot sker en overførsel af det pågældende beløb fra ét bogføringssted inden for delstatsadministrationen til et andet bogføringssted inden for delstatsadministrationen, – at den retskraftigt dømte delstat både over for domstole og offentligt – bl.a. gennem den person, der beklæder det højeste politiske embede i delstaten over for parlamentet – har fastslået, at den ikke vil opfylde de forpligtelser, som den er blevet pålagt af domstolene i forbindelse med udarbejdelsen af luftkvalitetsplaner, – den nationale lovgivning i princippet har fastsat retsinstituttet forvaring med henblik på fuldbyrdelse af retsafgørelser, men national forfatningsretlig praksis er til hinder for anvendelsen af den relevante bestemmelse i en situation som den i sagen omhandlede, og – den nationale lovgivning ikke stiller tvangsmidler, der er mere effektive end varsler om og pålæggelse af tvangsbøder, men er mindre indgribende end forvaring, til rådighed i en situation som den i sagen foreliggende, og en anvendelse af sådanne tvangsmidler heller ikke i materiel henseende kan komme i betragtning i den foreliggende sag? 			
C-609/17 og C-610/17	<p>TSN m.fl.</p> <p>1) Er artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden til hinder for en national bestemmelse i en overenskomst eller en fortolkning af denne, hvorefter en arbejdstager, som ved begyndelsen af sin årlige ferie eller en del af denne er uarbejdsdygtig, trods ansøgning herom ikke har krav på at få overført en ferie, som</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen</p>	Dom	19.11.19

	<p>falder inden for den pågældende periode, og som han ifølge overenskomsten er berettiget til, når den manglende overførsel af den overenskomstmæssige ferie ikke reducerer arbejdstagerens ret til fire ugers årlig ferie? 2) Har artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder retsvirkning i et ansættelsesforhold mellem private retssubjekter, dvs. direkte horisontal retsvirkning? 3) Beskytter artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder den optjente ferie, såfremt feriens varighed overstiger den i arbejdstidsdirektivets artikel 7, stk. 1, fastsatte årlige ferie på mindst fire uger, og er denne bestemmelse i chartret om grundlæggende rettigheder til hinder for en national bestemmelse i en overenskomst eller en fortolkning af denne, hvorefter en arbejdstager, som er uarbejdsdygtig ved begyndelsen af sin årlige ferie eller en del af denne, uanset ansøgning herom ikke har krav på at få overført en ferie, som falder inden for den pågældende periode, og som han ifølge overenskomsten er berettiget til, når den manglende overførsel af den overenskomstmæssige ferie ikke reducerer arbejdstagerens ret til fire ugers årlig ferie?</p>			
<p>C-585/18, C-624/18 og C-625/18</p>	<p>Krajowa Rada Sadownictwa m.fl Sag C-585/18 vedrører:</p> <p>1. Skal artikel 267, stk. 3, TEUF sammenholdt med artikel 19, stk. 1, og artikel 2 TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at en helt nyetableret afdeling af den øverste domstol i en medlemsstat, som har kompetencen i forbindelse med en national dommers søgsmål, og som udelukkende skal bestå af dommere, der vælges af et nationalt organ, der har til opgave at sikre retsvæsenets uafhængighed (det nationale råd for retsvæsenet), men som på grund af den måde, hvorpå det er blevet sammensat og arbejder, ikke sikrer uafhængighed af den lovgivende og den udøvende magt, er en uafhængig domstol i EU-retten forstand?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 267, stk. 3, TEUF sammenholdt med artikel 19, stk. 1, og artikel 2 TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at en ikke-kompetent afdeling ved den øverste domstol i en medlemsstat, som opfylder de EU-retlige krav til en domstol og hvorved der er anlagt sag i en EU-retlig tvist, skal undlade at anvende de bestemmelser i den nationale lov, hvoraf det følger, at afdelingen ikke har kompetence i den pågældende sag?</p> <p>Sagerne C-624/18 og C-625/18 vedrører:</p> <p>1) Skal artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder sammenholdt med artikel 9, stk. 1, i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv fortolkes således, at den øverste ret i en medlemsstat i tilfælde af iværksættelse af et retsmiddel (søgsmål) ved denne ret, hvorved det gøres gældende, at forbuddet mod forskelsbehandling på grundlag af alder er blevet overtrådt over for endommer ved denne ret, samtidig med, at der fremsættes begæring om sikring af det rejste krav – med henblik på at beskytte de rettigheder, der følger af EU-retten, ved hjælp af foreløbige forholdsregler i henhold til</p>	<p>Justitsministeriet Beskæftigelses- ministeriet</p>	<p>Dom</p>	<p>19.11.19</p>

	<p>national lov – er forpligtet til at undlade at anvende de nationale bestemmelser, hvorved kompetencen i den tvist, hvori retsmidlet er iværksat, tillægges en organisatorisk enhed ved denne ret, der ikke er funktionsdygtig, idet de pågældende dommerstillinger ikke er blevet besat?</p> <p>2) Såfremt dommerstillingerne ved den organisatoriske enhed, der i henhold til national ret har kompetence til at træffe afgørelse vedrørende det iværksatte retsmiddel, bliver besat: Skal artikel 267, stk. 3, TEUF sammenholdt med artikel 19, stk. 1, og artikel 2 TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at en helt nyetableret afdeling af den øverste domstol i en medlemsstat, der har kompetencen med hensyn til et søgsmål anlagt af en dommer ved den nationale ret i første og anden instans, og som udelukkende skal bestå af dommere, der udvælges af et nationalt organ, der har til opgave at sikre retsvæsenets uafhængighed (Krajowa Rada Sądownictwa, herefter »det nationale råd for retsvæsenet«), men som på grund af den måde, hvorpå det er blevet oprettet og arbejder, ikke sikrer uafhængighed af den lovgivende og den udøvende magt, er en uafhængig domstol i EU-rettens forstand?</p> <p>3. Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 267, stk. 3, TEUF sammenholdt med artikel 19, stk. 1, og artikel 2 TEU samt artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder da fortolkes således, at en ikke-kompetent afdeling ved den øverste domstol i en medlemsstat, som opfylder de EU-retlige krav til en domstol og hvorved der er anlagt sag i en EU-retlig tvist, skal undlade at anvende de nationale bestemmelser, hvoraf det følger, at afdelingen ikke har kompetence i den pågældende sag?</p>			
C-400/18	<p>Infohos</p> <p>Skal artikel 13, punkt A, stk. 1, litra f), i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977, nu artikel 132, stk. 1, litra f), i direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 fortolkes således, at denne bestemmelse tillader medlemsstaterne at knytte en eksklusivitetsbetingelse til den heri omhandlede fritagelse, hvorved en selvstændig forening, der ligeledes leverer tjenesteydelser til ikke-medlemmer, bliver fuldt momspligtig også af tjenesteydelser til medlemmer?</p>	Skattestyrelsen	Dom	20.11.19
C-737/18 P	<p>Portugal mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Den appellerede dom ophæves, for så vidt som Retten ikke tiltrådte påstanden om annullation af Kommissionens afgørelse C(2016) 3753 (1) af 20. juni 2016.</p> <p>— Kommissionens afgørelse C(2016) 3753 af 20. juni 2016 annulleres, idet Domstolen har grundlag for at fastslå, at Den Portugisiske Republiks argumenter er begrundede.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	20.11.19
Forenede sager C-203/18 og C-374/18	<p>Deutsche Post et Leymann (sag C-203/18)</p> <p>1. Is the exception set out in Article 13(1)(d) of Regulation (EC) No 561/2006 of the European Parliament and of the Council of 15 March 2006 as amended by Article 45(2) of Regulation (EU) No 165/2014 of the European Parliament and of the Council of 4 February 2014 to be interpreted as covering only vehicles or combinations of vehicles that are used exclusively for the purpose of delivering packages in the context of the universal service, or can it additionally be applied</p>	Transport- og Boligministeriet	Dom	21.11.19

	<p>where the vehicles or combinations of vehicles are used, predominantly or to a degree determined in some other way, also for the purpose of delivering packages in the context of the universal service? 2. In the context of the exception referred to in the first question, for the purposes of assessing whether vehicles or combinations of vehicles are used exclusively or, as the case may be, predominantly or to a degree determined in some other way, also for the purpose of delivering packages in the context of the universal service, is the general use of a vehicle or combination of vehicles to be used as a basis for that assessment, or the specific use of a vehicle or combination of vehicles for a single journey?</p> <p>UPS Deutschland e.a. (sag C-374/18)</p> <p>1. Skal artikel 13, stk. 1, i forordning (EF) nr. 561/2006 fortolkes således, at bestemmelsen kun tillader undtagelser fra artikel 5-9 i forordning (EF) nr. 561/2006, såfremt et køretøj tilhørende en befordringspligtig virksomhed, jf. definitionen i artikel 2, stk. 13, i direktiv 97/67/EF, i henhold til artikel 13, stk. 1, litra d), i forordning (EF) nr. 561/2006 alene og udelukkende transporterer forsendelser som led i befordringspligten, eller er undtagelser fra artikel 5-9 i forordning (EF) nr. 561/2006 også tilladt, hvis de pågældende køretøjer foruden de forsendelser, der transporteres som led i befordringspligten, også befordrer andre forsendelser, der ikke er omfattet af befordringspligten?</p> <p>2. Såfremt spørgsmål 1 skal besvares således, at undtagelser fra artikel 5-9 i forordning (EF) nr. 561/2006 også er tilladt, hvis de pågældende køretøjer foruden de forsendelser, der transporteres som led i befordringspligten, også befordrer andre forsendelser, der ikke er omfattet af befordringspligten:</p>			
C-379/18	<p>Deutsche Lufthansa</p> <p>1. Er en national forskrift, der bestemmer, at det af lufthavnsdriftsorganet indførte lufthavnsafgiftssystem skal forelægges den uafhængige tilsynsmyndighed til godkendelse, uden at forbyde lufthavnsdriftsorganet og lufthavnsbrugeren at fastsætte andre afgifter end de af tilsynsmyndigheden godkendte, forenelig med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/12/EF af 11. marts 2009 om lufthavnsafgifter (EUT L 70, s. 11), særligt artikel 3, artikel 6, stk. 3-5, samt artikel 11, stk. 1 og 7? 2. Er det foreneligt med det nævnte direktiv at fortolke national ret således, at en lufthavnsbruger er afskåret fra at anfægte tilsynsmyndighedens godkendelse af afgiftssystemet, men at lufthavnsbrugeren kan anlægge sag mod lufthavnsdriftsorganet og herunder gøre gældende, at den i afgiftssystemet fastsatte afgift ikke er rimelig?</p>	Transport- og Boligministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	21.11.19
C-446/18	<p>AGROBET CZ</p> <p>Er det i overensstemmelse med EU-retten og i særdeleshed med princippet om momsens neutralitet, når en medlemsstat vedtager en foranstaltning, hvorefter ansættelsen og betalingen af en del af et momsfradrag, som der er fremsat kravom, gøres betinget af afslutningen af en procedure, der omfatter alle afgiftspligtige transaktioner i en given afgiftsperiode?</p>	Skatteministeriet	GA	21.11.19
C-496/18 og	<p>HUNGEOD e.a. m.fl.</p> <p>1) Skal artikel 41, stk. 1, og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, 2., 25., 27. og 36.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	21.11.19

C-497/18	<p>betragtning til Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2007/66/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/665/EØF og 92/13/EØF for så vidt angår forbedring af effektiviteten af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, artikel 1, stk. 1 og 3, i Rådets direktiv 92/13/EØF af 25. februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation og, i denne forbindelse, retssikkerhedsprincippet, som er et almindeligt EU-retligt princip, og kravet om effektiv og hurtig behandling af klager over indgåelse af offentlige kontrakter i forbindelse med afgørelser truffet af ordregivende myndigheder fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning, som med hensyn til offentlige kontrakter, der indgås før denne lovgivnings ikrafttrædelse, efter udløbet af fristen, i henhold til medlemsstatens tidligere lovgivning, for undersøgelse af overtrædelser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, som begås inden ikrafttrædelsen af denne lovgivning, generelt tillader den kompetente (tilsyns-)myndighed, som er oprettet i medfør af denne lovgivning, at denne inden for den i nævnte lovgivning fastsatte frist selv kan iværksætte en procedure for at undersøge en konkret overtrædelse i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter og træffe afgørelse om realiteten og som følge heraf fastslå, at der er begået en overtrædelse, fastsætte en sanktion vedrørende indgåelse af offentlige kontrakter og anvende virkningerne af kontraktens ugyldighed?</p> <p>2) Kan de retsregler og principper, som er nævnt i det første spørgsmål – ud over den faktiske udøvelse af (den subjektive og personlige) ret til efterprøvelse, som aktører, der berøres af indgåelsen af en offentlig kontrakt, har – finde anvendelse på retten til at iværksætte og behandle en klageprocedure, som de (tilsyns)myndigheder, som er oprettet i medfør af medlemsstatens lovgivning, har, hvilke myndigheder har beføjelse til af egen drift at identificere og undersøge overtrædelser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter og har til opgave at varetage samfundsmæssige interesser?</p> <p>3) Følger det af artikel 99, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/25/EU om fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester og om ophævelse direktiv 2004/17/EF, at lovgivningen i en medlemsstat, idet der vedtages en ny lov – med henblik på at beskytte EU's finansielle interesser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter – generelt kan tillade (tilsyns)myndigheder, som i henhold til medlemsstatens lovgivning har beføjelse til af egen drift at identificere og undersøge overtrædelser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, og som har til opgave at varetage samfundsmæssige interesser, at undersøge overtrædelser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, der er begået inden ikrafttrædelsen af denne lov, og iværksætte og behandle en procedure, selv om fristerne i henhold til den tidligere lovgivning er udløbet?</p> <p>4) Har det i betragtning af de retsregler og principper, som er nævnt i det første spørgsmål, ved vurderingen af, om den i det</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen		
----------	---	------------------------------------	--	--

	<p>første og det tredje spørgsmål beskrevne undersøgelsesbeføjelse, som er tillagt (tilsyns)myndighederne, er forenelig med EU-retten, nogen betydning, hvilke retlige, forskriftsmæssige, tekniske eller organisatoriske lakuner eller andre former for hindringer, der ligger til grund for den omstændighed, at overtrædelsen i forbindelse med indgåelsen af offentlige kontrakter ikke blev undersøgt, da den blev begået?</p> <p>5) Skal artikel 41, stk. 1, og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, 2., 25., 27. og 36. betragtning til Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2007/66/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/665/EØF og 92/13/EØF for så vidt angår forbedring af effektiviteten af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, artikel 1, stk. 1 og 3, i Rådets direktiv 92/13/EØF af 25. februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation og, i denne forbindelse, retssikkerhedsprincippet, som er et almindeligt EU-retligt princip, og kravet om effektiv og hurtig behandling af klager over indgåelse af offentlige kontrakter i forbindelse med afgørelser truffet af ordregivende myndigheder og proportionalitetsprincippet, fortolkes således, at den nationale ret – selv hvis den i det første til det fjerde spørgsmål nævnte beføjelse i betragtning af disse principper kan tillægges de (tilsyns)myndigheder, som i henhold til medlemsstatens lovgivning har beføjelse til af egen drift at identificere og undersøge overtrædelser i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter, og som har til opgave at varetage samfundsmæssige interesser – kan tage stilling til, om den tid, der er gået mellem overtrædelsen blev begået, udløbet af den tidligere gældende undersøgelsesfrist og iværksættelsen af proceduren om undersøgelse af overtrædelsen, er rimelig og forholdsmæssig, og heraf udlede den retlige følge af, at den omtvistede afgørelse er uden virkning, eller en anden retlig følge, der følger af medlemsstatens lovgivning?</p>			
C-344/18	<p>ISS Facility</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 3, stk.1, i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter fortolkes således, at såfremt der som omhandlet i direktivets artikel 1, stk. 1, er tale om samtidig overførsel af forskellige dele af en virksomhed til forskellige erhververe, overgår de rettigheder og forpligtelser, der på overførselstidspunkter følger af en arbejdskontrakt med en arbejdstager, der var beskæftiget i hver af de overførte dele, i forhold til det omfang, hvori denne arbejdstager havde været beskæftiget i den del af virksomheden, som er overført til de forskellige erhververe, eller således, at de nævnte rettigheder og forpligtelser i det hele overgår til erhververen af den del, hvor førnævnte arbejdstager hovedsageligt havde været beskæftiget, eller således, at såfremt direktivet ikke kan fortolkes på nogen af de nævnte måder, sker der ikke nogen overgang til de nævnte erhververe af de rettigheder og forpligtelser, der følger af arbejdstagerens arbejdskontrakt, hvilket også er tilfældet, såfremt det ikke er</p>	Erhvervsstyrelsen	GA	26.11.19

	muligt at fastsætte omfanget af arbejdstagerens beskæftigelse særskilt i de forskellige dele af virksomheden?			
C-610/18	<p>AFMB e.a.</p> <p>1A. Skal artikel 14, stk. 2, litra a), i forordning (EØF) nr. 1408/71 fortolkes således, at internationale lastbilchauffører under omstændigheder som i hovedsagerne må anses for at have lønnet beskæftigelse som medlemmer af det kørende personale hos:</p> <p>a. den transportvirksomhed, som har hvervet chaufførerne, og for hvilken disse i et ubegrænset tidsrum fuldstændigt skal stå til faktisk rådighed, som udøver den faktiske ledelsesbeføjelse over chaufførerne, og som faktisk bærer lønomkostningerne, eller</p> <p>b. den virksomhed, som har indgået en formelig arbejdsaftale med chaufførerne, og som ifølge aftale med den i punkt a. nævnte transportvirksomhed udbetalte løn til chaufførerne og betalte bidrag heraf i den medlemsstat, hvor denne virksomhed har hjemsted, og ikke i den medlemsstat, hvor den i punkt a. nævnte transportvirksomhed har hjemsted;</p> <p>c. såvel den i punkt a. nævnte virksomhed som den i punkt b. nævnte virksomhed?</p> <p>1B. Skal artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004 fortolkes således, at under omstændigheder som i hovedsagerne er arbejdsgiveren for chaufførerne med lønnet beskæftigelse: a. den transportvirksomhed, som har hvervet chaufførerne, og for hvilken disse i et ubegrænset tidsrum fuldstændigt skal stå til faktisk rådighed, som udøver den faktiske ledelsesbeføjelse over chaufførerne, og som faktisk bærer lønomkostningerne, eller</p> <p>b. den virksomhed, som har indgået en formelig arbejdsaftale med chaufførerne, og som ifølge aftale med den i punkt a. nævnte transportvirksomhed udbetalte løn til chaufførerne og betalte bidrag heraf i den medlemsstat, hvor denne virksomhed har hjemsted og ikke i den medlemsstat, hvor den i punkt a. nævnte transportvirksomhed har hjemsted;</p> <p>c. såvel den i punkt a. nævnte virksomhed som den i punkt b. nævnte virksomhed?</p> <p>2. Såfremt den i spørgsmål 1A, litra b), og i spørgsmål 1B, litra b), omhandlede virksomhed under omstændigheder som i hovedsagerne må betragtes som arbejdsgiver: Gælder de særlige betingelser, hvorunder arbejdsgivere som vikarbureauer eller andre formidlere af midlertidigt arbejde kan påberåbe sig de i artikel 14, stk. 1, litra a), i forordning (EØF) nr. 1408/71 og i artikel 12 i forordning (EF) nr. 883/2004 indeholdte undtagelser fra beskæftigelseslandsprincippet, i hovedsagerne også helt eller delvis analogt for anvendelsen af artikel 14, stk. 2, litra a), i forordning (EØF) nr. 1408/71 og artikel 13, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 883/2004?</p> <p>3. Såfremt den i spørgsmål 1A, litra b), og i spørgsmål 1B, litra b), omhandlede virksomhed under omstændigheder som i hovedsagerne må betragtes som arbejdsgiver, og spørgsmål 2 besvares benægtende: Udgør de i denne anmodning gengivne faktiske omstændigheder og forhold en situation, der må fortolkes som misbrug af EU-retten og/eller misbrug af EFTA-retten? I bekræftende fald, hvad er virkningen heraf?</p>	Transport- og Boligministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Beskæftigelsesministeriet	GA	26.11.19
C-717/18	<p>Procureur-generaal</p> <p>1. Er det efter artikel 2, stk. 2, i EAO-rammeafgørelsen, som gennemført i belgisk ret ved EAO-loven, tilladt, at den</p>	Justitsministeriet	GA	26.11.19

	<p>fuldbyrdende medlemsstat ved sin afgørelse af, om den heri omhandlede maksimale straffegrænse på mindst tre år respekteres, henholder sig til den affattelse af straffeloven i den udstedende medlemsstat, der var gældende på tidspunktet for udstedelsen af den europæiske arrestordre?</p> <p>2. Er det efter artikel 2, stk. 2, i EAO-rammeafgørelsen, som gennemført i belgisk ret ved EAO-loven, tilladt, at den fuldbyrdende medlemsstat ved sin afgørelse af, om den heri omhandlede maksimale straffegrænse på mindst tre år respekteres, henholder sig til en på tidspunktet for udstedelsen af den europæiske arrestordre gældende affattelse af straffeloven, som har skærpet straffen i forhold til den affattelse af straffeloven, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder?</p>			
<p>De forenede sager C-566/19 (PPU) og C-626/19 (PPU)</p>	<p>Openbaar Ministerie m.fl.</p> <p>Sag C-566/19 (PPU) vedrører: Le Ministère public français près la juridiction d'instruction ou de jugement, compétent en France en vertu du droit de cet État, pour délivrer un mandat d'arrêt européen, peut-il être considéré comme autorité judiciaire d'émission, dans le sens autonome visé à l'article 6, paragraphe 1, de la décision-cadre n° 2002/584/JAI du Conseil du 13 juin 2002 dans l'hypothèse où, censé contrôler le respect des conditions nécessaires à l'émission d'un mandat d'arrêt européen et examiner son caractère proportionné eu égard aux circonstances du dossier répressif, il est en même temps l'autorité chargée des poursuites pénales dans la même affaire?</p> <p>Sag C-626/19 (PPU) vedrører: I. Un procureur qui participe à l'administration de la justice dans l'État membre d'émission, qui agit de manière indépendante dans l'exercice des tâches inhérentes à l'émission d'un mandat d'arrêt européen et qui a émis un mandat d'arrêt européen peut-il être qualifié d'autorité judiciaire d'émission au sens de l'article 6, paragraphe 1, de la décision-cadre 2002/584/JAI si, dans l'État membre d'émission, préalablement à la décision effective de ce procureur d'émettre le mandat d'arrêt européen un juge a apprécié les conditions d'émission d'un mandat d'arrêt européen et, notamment, sa proportionnalité?</p> <p>II. Si la première question appelle une réponse négative : la condition visée au point 75 de l'arrêt de la Cour de justice du 27 mai 2019 ([Parquets de Lübeck et de Zwickau, C 508/18 et C 82/19 PPU], EU:C:2019:456), voulant que la décision du procureur d'émettre un mandat d'arrêt européen et, notamment, le caractère proportionné d'une telle décision, doivent pouvoir faire l'objet d'un recours juridictionnel qui satisfait pleinement aux conditions inhérentes à une protection juridictionnelle effective, est-elle remplie si une voie de droit est ouverte à la personne recherchée, après sa remise effective, dans laquelle la nullité du mandat d'arrêt européen peut être invoquée devant le juge dans l'État membre d'émission et dans laquelle ce juge examine notamment le caractère proportionné de la décision d'émettre ce mandat d'arrêt européen ?</p>	<p>Justitsministeriet</p>	<p>GA</p>	<p>26.11.19</p>
<p>C-625/19 (PPU)</p>	<p>Openbaar Ministerie</p> <p>Un procureur qui participe à l'administration de la justice dans l'État membre d'émission, qui agit de manière indépendante dans l'exercice des tâches inhérentes à l'émission d'un mandat</p>	<p>Justitsministeriet</p>	<p>GA</p>	<p>26.11.19</p>

	d'arrêt européen et qui a émis un mandat d'arrêt européen peut-il être qualifié d'autorité judiciaire d'émission au sens de l'article 6, paragraphe 1, de la décision-cadre 2002/584/JAI si, dans l'État d'émission, préalablement à la décision effective de ce procureur d'émettre le mandat d'arrêt européen un juge a apprécié les conditions d'émission d'un mandat d'arrêt européen et, notamment, sa proportionnalité?			
C-627/19 (PPU)	Openbaar Ministerie Lorsqu'un mandat d'arrêt européen tend à l'exécution d'une peine privative de liberté infligée par une décision exécutoire d'un juge ou d'une juridiction et qu'il a été émis par un procureur, qui participe à l'administration de la justice dans l'État membre d'émission, et dont l'indépendance est garantie dans l'exercice de ses tâches inhérentes à l'émission d'un mandat d'arrêt européen, la condition voulant qu'un recours juridictionnel qui satisfait pleinement aux exigences inhérentes à une protection juridictionnelle effective, soit ouvert contre la décision d'émettre un mandat d'arrêt européen et, notamment, le caractère proportionné d'une telle décision, est-elle toujours requise?	Justitsministeriet	GA	26.11.19
C-402/18	Tedeschi et Consorzio Stabile Istant Service Sagen vedrører, hvorvidt de nationale bestemmelser om offentlige kontrakter i artikel 118, stk. 2 og 4, i lovdekret nr. 163 af 12. april 2016 er forenelige med artikel 25 i direktiv 2004/18/EF, artikel 71 i direktiv 2014/24/EU, artikel 49 TEUF og artikel 56 TEUF samt det EU-retlige proportionalitetsprincip. EU-Domstolen er blevet forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: Er princippet om etableringsfriheden og princippet om den frie udveksling af tjenesteydelser i artikel 49 og 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF), artikel 25 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF af 31. marts 2004 og artikel 71 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014, der ikke fastlægger begrænsninger for underentreprise og prisnedslag over for underentreprenører, samt det EU-retlige proportionalitetsprincip til hinder for anvendelsen af nationale bestemmelser om offentlige kontrakter, såsom de italienske bestemmelser i artikel 118, stk. 2 og 4, i lovdekret nr. 163 af 12. april 2006, hvorefter underentreprise ikke må overskride en andel på 30% af den samlede kontraktværdi, og med hensyn til de i underentreprise givne tjenesteydelser skal den vindende virksomhed anvende samme enhedspriser, som fremgår af kontrakten, med et maksimalt prisnedslag på 20%?	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	27.11.19
C-640/18	Wagram Invest – Tillader begrebet et pålideligt billede, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF af 25. juli 1978 om årsregnskaberne for visse selskabsformer, at der ved et aktieselskabs køb af et finansielt aktiv opføres et nedslag som en udgift i resultatopgørelsen i tilknytning til en gæld på over et år, der ikke er rentebærende, og at der opføres en anskaffelsespris for det finansielle aktiv på aktivsiden i balancen med fradrag af nævnte nedslag, i lyset af de principper for værdiansættelse, der fremgår af ovennævnte direktivs artikel 32. – Skal formuleringen »i særlige tilfælde«, der betinger anvendelsen af artikel 2, stk. 5, i Rådets fjerde direktiv	Miljø- og Fødevareministeriet Erhvervsstyrelsen	GA	27.11.19

	<p>78/660/EØF af 25. juli 1978 på grundlag af [EØF-]traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), [nu artikel 50, stk. 2, litra g), TEUF] om årsregnskaberne for visse selskabsformer, og som tillader, at det undlades at anvende en (anden) bestemmelse i nævnte direktiv, fortolkes således, at denne bestemmelse kun kan finde anvendelse, såfremt det fastslås, at princippet om et pålideligt billede ikke kan opfyldes, hvis direktivets bestemmelser skal overholdes, eventuelt suppleret med afgivelse af yderligere oplysninger i noterne i overensstemmelse med nævnte direktivs artikel 2, stk. 4?</p> <p>– Skal nævnte direktivs artikel 2, stk. 4, anvendes først, således at det kun er, når afgivelse af yderligere oplysninger ikke gør det muligt at sikre en effektiv anvendelse af det i direktivets artikel 2, stk. 3, fastsatte princip om et pålideligt billede, at muligheden, der er indført ved direktivets artikel 2, stk. 5, for at fravige en af direktivets bestemmelser kan finde anvendelse, og kun i særlige tilfælde?</p>			
T-31/18	<p>Izuzquiza og Semsrott mod Frontex</p> <p>Påstande: — Frontex' afgørelse af 10. november 2017 (ref: CGO/LAU/18911 c/2017) om at give sagsøgerne afslag på aktindsigt i navnet, flaget og typen af ethvert fartøj, der var indsat af Frontex i det centrale Middelhavsområde under den fælles operation Triton i perioden fra den 1. juni 2017 til den 30. august 2017, begge dage inklusive, annulleres.</p> <p>— Det Europæiske Agentur for Grænse- og Kystbevogtning tilpligtes at betale de omkostninger, der er opstået for sagsøgerne, herunder enhver intervenerende parts omkostninger, selv hvis sagen afvises.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	27.11.19
C-567/18	<p>Coty Germany</p> <p>Den Europæiske Unions Domstol forelægges følgende præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af artikel 9, stk. 2, litra b), i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26. februar 2009 om EF-varemærker (EUT L 78 af 24.3.2009, s. 1) og artikel 9, stk. 3, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker (EUT L 154 af 16.6.2017, s. 1):</p> <p>Er en person, der oplagrer varer, som krænker en varemærkeret, for en tredjemand uden at have kendskab til overtrædelsen, i besiddelse af den pågældende vare med det formål at udbyde den til salg eller markedsføre den, når det ikke er personen selv, men derimod kun tredjemanden, der har til hensigt at udbyde varen til salg eller markedsføre den?</p>	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	28.11.19
C-593/18 P	<p>ABB Ltd og ABB AB mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Dommen ophæves, eller der træffes andre foranstaltninger, som findes påkrævet.</p> <p>— Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Energistyrelsen	Dom	28.11.19
C-627/18	<p>Nelson Antunes da Cunha</p> <p>1. Finder den forældelsesfrist for udøvelse af beføjelserne til at tilbagesøge støtte, som er fastsat i artikel 17, stk. 1, i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde kun anvendelse i forholdet mellem Den Europæiske Union og den medlemsstat, der var adressat for en afgørelse om tilbagesøgning af støtte, eller ligeledes i forholdet mellem denne stat og den indsigende part i</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	GA	28.11.19

	<p>dennes egenskab af modtager af den støtte, der blev anset for uforenelig med fællesmarkedet?</p> <p>2. Såfremt det fastslås, at den nævnte forældelsesfrist også finder anvendelse på forholdet mellem den medlemsstat, der er adressat for en afgørelse om tilbagesøgning af støtte, og modtagerne af den støtte, der blev anset for uforenelig med fællesmarkedet, skal denne frist da kun anses for at finde anvendelse under proceduren for vedtagelse af afgørelsen om tilbagesøgning eller ligeledes under fuldbyrdelsen heraf?</p> <p>3. Såfremt det fastslås, at den nævnte forældelsesfrist finder anvendelse på forholdet mellem den medlemsstat, der er adressat for en afgørelse om tilbagesøgning af støtte, og modtagerne af den støtte, der blev anset for uforenelig med fællesmarkedet, skal denne frist da anses for afbrudt af enhver foranstaltning vedrørende den ulovlige støtte, der træffes af Kommissionen eller medlemsstaten, selv om disse ikke blev meddelt modtageren af den støtte, der skal tilbagebetales?</p> <p>4. Er artikel 16, stk. 2, i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 og de EU-retlige principper, nærmere bestemt effektivitetsprincippet og princippet om, at statsstøtte er uforenelig med det indre marked, til hinder, at en forældelsesfrist, der er kortere end den i forordningens artikel 17 fastsatte, såsom den i den civile lovbogs artikel 310, stk. 1, litra d), fastsatte forældelsesfrist, anvendes på påløbne renter af den støtte, der skal tilbagesøges?</p>			
--	---	--	--	--